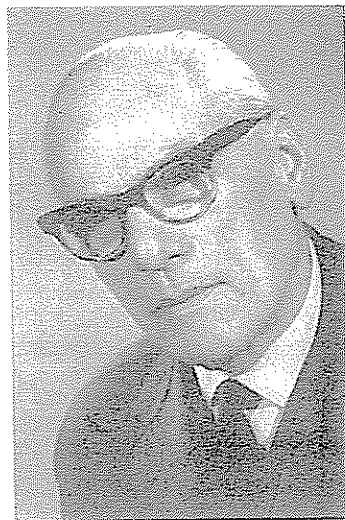

Acta Pharmaceutica Hungarica 47. 1—2, 1977.

Mozsonyi Sándor
1889 — 1976

Fájdalmas feladat volt a tanítványnak egykori tanárától és hivatali elődjétől búcsút venni. Megtisztelő és ugyanakkor rendkívül nehéz feladat méltóképpen bemutatni életútját és egyéniségét.

A Semmelweis Orvostudományi Egyetem Gyógyszerészeti Intézete — amelyben dolgozunk —, minden szónál maradandóbban hirdeti és demonstrálja az alapító emlékét, aki kiváló szervezőkészséggel és mélységes pályaszeretettel indítatva valósította meg 1940-ben, jelentős részben az akkori gyógyszerész-társadalom anyagi áldozatvállalásával, az Intézet létrehozását. A formát képes volt — mindig helyesen látva a fejlődés irányát és követelményeit — korszerű tartalommal is megtölteni. Nevéhez, személyes harcainhoz és munkásságához fűződik az európai színvonaltól addig elmaradt gyógyszerészképzés reformja, a négyéves egyetemi oktatás bevezetése. Ennek a szakmai történelmi feladatnak megoldására kiváló egyéni adottságai mellett alkalmassá tette Őt rendkívül széleskörű ismeretanyaga — gyógyszerész és orvosdoktori diplomával, gazdag jogi, igazgatási ismeretanyaggal rendelkezett —, ami szerencsés módon egyesülve igen széles körű, egységes egészségügyi szemléletet biztosított számára.

Ezt a szemléletet hasznosította oktató, tudományos és szervező munkájában egyaránt, új iskolát teremtve evvel hazánkban.

Mozsonyi Sándor neve sokkal többet jelent mindnyájunknak, semmint szükségét érezném tudományos munkássága részletes ismertetésének. Pars pro toto elég, ha emlékezünk arra a munkára, amit a gyógyszerkönyvek kidolgozásával, a *Formulae Normales* megteremtésével — kiváló munkatársaival együtt — végzett.

Harminckét éven át vezette az Intézetet, két éven át volt a Gyógyszerész-tudományi Kar Dékánja, a mai magyar gyógyszerésztársadalom jelentős része vagy tanítványa volt, vagy továbbképző előadását hallgatta, vagy könyvéből tanult. Életében a magyar gyógyszerészet vezető szakmai egyénisége volt, halálában jelképe marad. Jelképe marad mint haladó ember, és mint humanista tudós is.

Sokszor a tanárnak is vizsgáznia kell, és Ő a történelem nagyon nehéz körülményei között vizsgázott kiválóan emberségből. Soha nem azonosult a fasizmussal, minden lehető módon segített az üldözötteken, megtagadta a nyugatra települést és azonnal részt vállalt az ország újjáépítésében az új társadalom felépítésében. Ez a szellem, ez a magatartásforma sugárzott Belőle, ezt vallották Vele együtt közvetlen munkatársai is. Ezt értékelte államunk vezetése is, amikor magas kitüntetésben részesítette. Szerette az embereket és egész életművével, szerényen, hallatlan kitartással és munkabírással az életet szolgálta.

Mindnyájunk kötelessége — és ez jelenti egyúttal emléke hűséges megőrzését is — ezt a szolgálatot folytatni.

Gyarmati László